

νιά, είχε πέσει κάτω από τη δύναμη της καταιγίδας. Το τιμόνι είχε σπάσει και σε κάθε στιγμή το πλοίο κινδύνευε να καταποντιστεί κάτω απ' τα κύματα που το σκέπαζαν όλοκληρο.

Ήταν αδύνατον να ελπίζει πως θα κατώρθωνε να μπη καμιά φορά μέσα στο λιμάνι.

Ο κυματοθραύστης που χώριζε τους θαλασσινούς που κινδύνευαν να πνιγούν απ' αυτό το καταφύγιο, ήταν άπροσπεράστος και τα κύματα, έσπρωχναν όλοένα το δυστυχισμένο πλοίο προς έναν ύφαλο κρυμμένο κάτω από τη θάλασσα, μα που οι ψαράδες τον ήξεραν πολύ καλά, αν και δεν τον έδειχνε κανένα σημάδι.

Μα ο ύφαλος αυτός ήταν εκεί και παραμόνευε τη λεία που θα του έρριχνε η τρικυμία.

"Επειτ' από λίγες στιγμές ένα καινούργιο δυστύχημα θάρχόταν να προστεθή στον μακρύ κατάλογο των τραγωδιών που είχαν γίνει σε κείνο το καταραμένο μέρος.

Εκείνη τη στιγμή, οι ψαράδες που θρискόντουσαν στο καράβι που κινδύνευε, ξεχώρισαν μέσ' απ' το μούγκρισμα της τρικυμίας, μια φωνή που τους φώναζε:

— Κουράγιο! Φτάνουμε!

"Εφτανε λοιπόν βοήθεια... μα οι σωτήρες που τολμούσαν ν' αφήσουν μια τέτοια τρικυμία, θρискόντουσαν ακόμα από την άλλη μεριά του κυματοθραύστη.

Θα μπορούσε τάχα η θάρκα τους να τον προσπεράσει και να βγί ξέω;

"Εξαφνα, απάνω στον κάτασπρό άφρο φάνηκε ένα μαύρο σημάδι.

Η θάρκα των σωτήρων προσπερνούσε εκείνη τη στιγμή τον κυματοθραύστη κι έμεινε για μια στιγμή κρεμασμένη πάνω απ' την άβυσσο, της οποίας τα μυστηριώδη βάθη φαινότουσαν ν' ανοίγουν έτοιμα να τη δεχτούν.

Αναπήδησε ξέαφνα, παρασυρμένη απ' το κύμα που γλύστρησε από κάτω της, το σκάφος της έγειρε, το πανί της φάνηκε να πλαγιάζει απάνω στο νερό κ' η άβυσσος άνοιξε ακόμα πιο πολύ...

Μα ήσαν γενναίοι θαλασσινοί αυτοί που πήγαιναν να βοηθήσουν τους συντρόφους των. Συνηθισμένοι στον κίνδυνο, συνηθισμένοι στην τρικυμία, έναντιον της οποίας θρискόντουσαν σε συνεχή πάλι, ήξεραν όλα της τα καπρίτσια κι ήξεραν όλα της τα κινήματα κι ό άκεανός δεν είχε γι' αυτούς εκπλήξεις. Στην ύστατη στιγμή, όλοι θα χανόντουσαν, αυτός που κρατούσε το τιμόνι, θαυμαστός στην ψυχραιμία του, το γύρισε επιδέξια, η θάρκα άνασηκώθηκε και συγχρόνως, σπρωγμένη από ένα καινούργιο κύμα, πήδηξε πενήντα μέτρα μακριά.

"Επειτα από δέκα δευτερόλεπτα η θάρκα της σωτηρίας πετούσε ξανά σκoinι στο καράβι που κινδύνευε κι άρχισε να το ρυμουλκή.

Η Θεία Πρόνοια φαινόταν σαν να βοηθή τον ναυτικούς του 'Ετέλ, γιατί, παρ' όλο το φοβερό σάλο που τα τίνανε τα δυο καράβια, πέρασαν τον κυματοθραύστη κι έπειτα από μια στιγμή θρискόντουσαν μέσα στο λιμάνι, άσφαλισμένα από τα χτυπήματα των κυμάτων, κοροϊδεύοντας με τη σειρά τους την τρικυμία που μούγκριζε πιο δυνατά ακόμα, θυμωμένη γιατί η λεία της της είχε ξεφύγει.

Γεμάτες άγωνία, στο δρόμο της προκυμίας, η γυναίκες των ναυτικών περίμεναν το αποτέλεσμα των προσπαθειών των γενναίων ψαράδων που είχαν φύγει για να σώσουν τους συντρόφους των.

Όταν είδαν τα δυο καράβια να μπαίνουν στο λιμάνι, έβγαλαν μια δυνατή κραυγή χαράς κι έπεσαν γονατιστές, εύχαριστώντας τον Θεό που είχε πονέσει τόσο ανθρώπους.

Εκείνη τη στιγμή το πελώριο μαύρο σύννεφο που σκέπαζε το 'Ετέλ ξεσκίστηκε μ' ένα δυνατό φύσημα του ανέμου και το φεγγάρι προβάλλοντας ξέαφνα μέσ' από το σκοταδι, φώτισε τις σιλουέτες των θαλασσινών που θρискόντουσαν

"Εστειλε στην 'Υθόννη ένα φίλημα με το χέρι του.

στην άκρογιαλιά, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφίσεως, άναγνωρίζοντας στην πύμνη του πρώτου καραβιού τον Ζάν-Μαρί που με χέρι σταθερό κρατούσε το τιμόνι.

"Επειτ' από ένα λεπτό, σωτήρες και σωσμένοι, θρискόντουσαν στη στεριά και, μέσα στο γενικό ένθουσιασμό, ό κυβερνήτης της θάρκας της σωτηρίας, έλεγε δείχνοντας τον Ζάν-Μαρί:

— Αυτόν το ναύτη πρέπει να εύχαριστήσετε προπάντων, σύντροφοι, γιατί, χωρίς την ψυχραιμία του, θα πηγαίναμε όλοι να θρέψουμε τα ψάρια...

— Μπα! έκανε ό Ζάν-Μαρί... 'Η λεβεντοπνίχτρα δεν μπορούσε να μου κάνει τίποτε σήμερα, γιατί ό Θεός άκούει τις προσευχές των άγγέλων του και ξέρω πως ένας άγγελος προσευχόταν για μένα άπόψε...

Κι' έτρεξε να ριχτή στην άγκαλιά της 'Υθόννης...

Λ. ΜΠΩΚΛΕΡ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

"Ενας σουστός αντίλαλος πώρχεται από μακριά
Κάποιας καμπάνας που γλυκά τον σπερινό σημαίνει
Μου ξαναφέρνει στο μυαλό τα χρόνια τα παλιά
Και το φτωχό σπιτάκι μας που έρημο τώρα μένει.

Και μου θυμίζει το χωριό με τα ψηλά καμπαριάρια
Που κάθε αυγή και σούρουπο άργά σιγοσημαίνουν
Τις γυναικούλες, τα παιδιά να τρέχουνε κοπαδιαστά
Και πίσω τους οι γέροι άργά τα βήματα να σέρνουν,

Και να πηγαίνουν όλοι τους στη μαρμαρόχτιστη έκκλησιά
Με τα όμορφα ψηφιδωτά, με τα
(πολλά καντήλια,
την ήρεμη βραχνή φωνή ένου γε-
(ροπαπα,
των κορασιών τα βουσιλιά, τα κόκ-
(κινα μαντήλια!...

Βλέπω τον ήλιο βασιληά να γέρ-
(νη στη θουνοπλαγιά
Και τα μικρα πετούμενα μέσ' στις
(φωλές να σμίγουν,
την έργατιά απ' τη ζουλειά της
(μέρας να γυρνά
Και το χωριό να κρύβεται μέσ'
(στις νυχτιάς τους ίσκιους!

Κι' όλοι την πρώτη μου ζωή βλέ-
(πω ν' άργοπερνά
Μέσα στην ιερή φωτιά των ξένοι-
(στών μου χρόνων,
την ώρα αυτή που μ' άπληστία
(ό κόσμος με κερνά
Με το πικρό ποτήρι του τον πιο
(μεγάλο πόνο.

"Ενας σβυστός αντίλαλος πώρχε
(ται από μακριά
Κάποιας καμπάνας που γλυκά τον
(σπερινό σημαίνει
την περασμένη μου ζωή την πρώ-
(τη μου χαρά
στην κουρασμένη σκέψι μου νο-
(σταλγικά μου φέρνει...

Πειραιάς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

απάνω στα δυο καράβια.

Η 'Υθόννη, που η άνησυχία
την είχε κατεβάσει κι' αυτή

στην άκρογιαλιά, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφίσεως, άναγνωρίζοντας στην πύμνη του πρώτου καραβιού τον Ζάν-Μαρί που με χέρι σταθερό κρατούσε το τιμόνι.

"Επειτ' από ένα λεπτό, σωτήρες και σωσμένοι, θρискόντουσαν στη στεριά και, μέσα στο γενικό ένθουσιασμό, ό κυβερνήτης της θάρκας της σωτηρίας, έλεγε δείχνοντας τον Ζάν-Μαρί:

— Αυτόν το ναύτη πρέπει να εύχαριστήσετε προπάντων, σύντροφοι, γιατί, χωρίς την ψυχραιμία του, θα πηγαίναμε όλοι να θρέψουμε τα ψάρια...

— Μπα! έκανε ό Ζάν-Μαρί... 'Η λεβεντοπνίχτρα δεν μπορούσε να μου κάνει τίποτε σήμερα, γιατί ό Θεός άκούει τις προσευχές των άγγέλων του και ξέρω πως ένας άγγελος προσευχόταν για μένα άπόψε...

Κι' έτρεξε να ριχτή στην άγκαλιά της 'Υθόννης...

Λ. ΜΠΩΚΛΕΡ